ISSN 0132-4462.
ВЕРЕСЕНЬ № 9 1996

перець

Мал. В. АДАМОВИЧА

СТИСЛІ МИСЛІ

◆ Чи не тому солов'ї стають розбійниками, що їх весь час годують байками!

Мал. О. КОНОВАЛЕНКА

◆ Від скорочення штату, як правило, сума керівних посад лишається незмінною.

Борис СЛЮСАР.

Мал. О. КОНОВАЛЕНКА

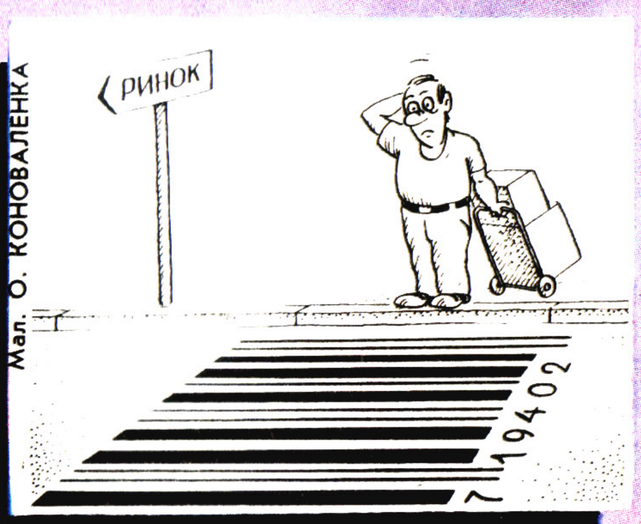

Мал. О. КОХАНА

— Гривню бачила? У цьому місяці вже і не побачиш!..

Леонід КУЛІШ-ЗІНЬКІВ

СПІВОМОВКИ

* * *

Не журиться дядько Савка —
Є у нього безрукавка,
Туфлі два на праву ногу,
Ще заможний, слава Богу.

* * *

Відбуваються реформи
До запаморочення.
Кожен другий безробітний
І щодня — скорочення.

* * *

Говорила баба Варка:
— В того долар, в того марка,
В того «Вольво» і дві дачки,
Лиш у мене три болячки.

* * *

У колгоспі я роблю,
Рідний свій колгосп люблю.
Ох, любов же треба мати,
Працюючи без зарплати.

ВЕСЕЛА АРИФМЕТИКА

Коли читаєш нові постанови нашого уряду, мимоволі згадуєш популярний жарт застійних часів:

— Нате вам карбованця, а ви мені — троячку здачі!

Однією своєю постановою Кабінет міністрів збільшив розмір пенсії та зарплати працівникам бюджетної сфери на десять процентів, іншою — підвищив «рівень відшкодування населенням вартості житлово-комунальних послуг», що у перекладі означає підвищення плати за житло, водопостачання, електрику і газ у півтора рази. Скажімо, пенсіонер тепер одержуватиме на чотириста-п'ятсот тисяч карбованців більше, проте віддаватиме за житлово-комунальні послуги іще кілька мільйонів.

Весела виходить арифметика. Зарплата середньостатистичного громадянина України дорівнює чотирнадцяти мільйонам карбованців, а вартість утримання двокімнатної квартири збільшено до восьми-дев'яти мільйонів, трикімнатної — до одинадцяти-дванадцяти. Коротше, майже все, що заробив — віддай, коли не хочеш опинитися просто неба.

І якщо до того ж врахувати, що більшість працівників тієї ж таки бюджетної сфери ось уже кілька місяців не отримує зарплати, а заборгованість держави перед населенням по заробітній платі сягає трьохсот трильйонів карбованців, стане зрозумілою реакція наших співвітчизників на цей вікономний документ.

І хоч через усі засоби масової інформації іде роз'яснення механізму субсидій, котрий нібито мусить захистити бідного громадянина від повного зубожіння, реакція ця не пом'якшується. Бо громадяни навчені гірким досвідом: пробитися крізь бюрократичні бар'єри, аби вирвати у держави бодай копійку, завжди було справою безнадійною. Знайдеться тисяча причин, щоб не дати, не виділити, не заплатити.

Складається враження, що в нашому уряді зусилля всіх чиновників спрямовані лише на одне: іще більше обскубти нашого і без того з усіх боків обскубаного громадянина.

Замість того, щоб розворушити, розтермосити нашу сплячу економіку, замість того, щоб поліпшити нашим людям умови для нормального життя, урядовці заклопотані лише однією дилемою — як побільше відібрати, відшкодувати, стягти. Далі цього їхня фантазія не йде.

Та дірки в бюджеті, на жаль, не мають властивостей озонових дір. Вони самі по собі не затягуються. Поки що державні мужі їх залатують нашими з вами коштами, непомірно, невиправдано збільшуючи податки, підвищуючи ціни. А далі чим ці дірки латати — нашими порожніми гаманцями!

Ю. ТИМЧЕНКО,
передплатник «Перця»
з 1954 року.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

лікар

ГУМОРЕСКА

— Ай! Ой! Ой!.. Лікарю, допоможіть!

— Сідайте, будь ласка, розкажіть — що трапилось?

— Не можу, вмираю! Ай! Ой! Ой!..

— Жіночко, люба, що у вас болить?

— Все болить! Караул! Рятуйте!

— Не хвилюйтеся, ми вам обов'язково допоможемо. Покладемо до лікарні, проведемо комплексне обстеження, підлікуємо. Через два тижні будете почувати себе як Арнольд Шварцнеггер. Отже, так: місце за добу у нас коштує 5 доларів, за два тижні — 70 доларів.

— Ого!

— Обстеження — 150 доларів.

— Як?

— Саме так! Повний курс лікування — щонайменше 520.

— Ви при своєму розумі?

— Нянечці щоденно — коробку шоколадних цукерок, черговому лікарю — пляшку коньяку.

— Ні!

— Лікаря, котрий лікує, тобто мене, подякуєте на свій розсуд, але врахуйте, якщо хочете вижити, доведеться відстібнути не менше 700 зелененьких. Отже, ваше прізвище?

— Не скажу! Я вже здорова, як Арнольд Шварц... Шварц... коротше кажучи, як бик!

— От і чудово, наступний!

Олександр ПЕРЛЮК.
м. Кіровоград.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

— Як ви стали бомжем?!
— Свободи захотілося...

Лан ректор з Едему

На території Львівського сільськогосподарського інституту колись давно був посаджений фруктовий сад. Господарники розраховували на збагачення вітамінами студентського компоту, вчені мужі теж мали на оці помічні властивості фруктів, особливо яблук. Відомо ж бо: Ньютон відкрив закон земного тяжіння, саме вештаючись садками, де його і поцілила в тім'ячко рання антонівка.

Коротше, сад відігравав помітну навчально-виховну і вжиткову роль у процесі підготовки аграрних геніїв. Зрештою, чому «відігравав»! Він і зараз став у пригоді. Позаяк нині і повсюди будь-яка громада поділяється на «отих» і на опозицію до них, то садок допоміг першим порозкошувати, як в Едемі, а другим — дати куди слід опис цих розкошів на предмет законності.

Щоб ясніше було. Представники особливо закоренілих вчених, аби врятувати сад від здичавіння і спорохніння, що з часом підстерігають плодоносні дерева, вирішили не дати заглухнути їм. Взявшись за сокири, вони вирубали значну частину саду, логічно прийшовши до думки, що для наукової кар'єри Ньютона на його голову досить було упасти не гектару дерев, а однісінькому яблукові, яке тут завжди знайдеться. А щоб місце не гуляло без будь-якої користі, оперативно забудували вирубки такими собі котеджами. Ви знаєте, про що я говорю — їх де тільки можна і не можна споруджують нині ті, що вчора любили співати про гнаних і голодних.

Старші люди пам'ятають, яких зусиль коштувало Микиті Хрущову, аби аграрні вузи випхати за міські смуги, ближче до природи. А на переселенні вчених з центральних вулиць у передмістя він взагалі підірвався. Отож, припускаю, що ентузіазм керівників галицької кузні аграрних кадрів, які самохіть подалися (правда, не назавжди) зі Львова в околичне містечко Дубляни, був би схвалений щонайменше на позачерговому пленумі. І, думається, найбільше параграфів, тез і висновків було б присвячено ректорові Р. І. Триньку, який особисто очолив вихід колег «на природу». Щоправда, знищення саду теж справа його рук, бо хоч поруч з ректором і побудувалися проректор, директор учгоспу та інші достойники, однак при променистому сяйві науки (рядок з вітального адресу) вони все-таки просто челядники і у створеному вузівському Едемі займають місце хіба що в Адамовій ватазі.

Знищення саду і самовільна забудова, мабуть, не увійшли б до документів позачергового пленуму, а тому цю тяжку інформаційну ношу мушу звалити на свої власні плечі. Отож, продовжую.

Позаяк котеджі вже стояли, а ходити до них господарям було грузько від дощового багна, то за рахунок вузу до них невдовзі простелили асфальтову дорогу. Стало гарно, але не так, як би хтілося. Тож до нової асфальтівки були закуплені нові автомашини. Цікаво, що на них пішли кошти від платного навчання. Судячи з марок легковиків. платне навчання ще не набуло справжнього розмаху — придбано дві «Таврії» і одна «Волга». Кожен скаже, що ректору їздити «Волгою» нині так само соромно, як колись кавказьким брюнетам на «Запорожцях». Але що поробиш — в касі вітер гуляє.

Загалом, вітер, може, й не гуляє, бо все прогуляли люди. За деякими даними, в інститутському господарстві розкрали різного майна на суму понад сім мільярдів. Зрозуміло, у вузі своїх злодіїв ніколи не було і не буде, бо тут обійстя науки, але через недогляд, недостатній контроль... коротше, хтось замахорив дві дизельні електростанції, а ще хтось вкрав будівельні матеріали, три кілометри газових труб...

Поринувши в зодчі справи, еліта сільськогосподарської науки навіть не зауважила, що в Едемі відбуваються великі скандали і дрібніші скандалети. А тут ще студенти немов звироднілі байстрюки. Бо хто ж інакше міг домислитися познімати у гуртожитку паркет і на ньому готувати шашлики! Маю на увазі нову споруду № 8 на 905 місць.

Шашлики — це на закусь, а скільки тут було вжито і «оригіналу» і «домашнього схову»! Тяжкі похмілля підростаючих аграріїв далися взнаки. Приміщення дійшло до такого стану, що студентів випендзили з гуртожитку, передавши його працівникам інституту, які на власний кошт мають зробити такий-сякий ремонт. Це може видатися смішним, але дехто з нових господарів гуртожитку «позичив» одержану житлоплощу родичам або віддає її за певний фрахт тим же студентам.

Щось я все про господарство та про хазяйство. А що ж з підготовкою Ньютонів! Є вони, є. Але не дуже вдарені яблуками. З шістнадцяти осіб, зарахованих торік до навчання в аспірантурі, шестеро мають дипломи... з трійками. Отож, якщо через пару літ вітчизняна наука віднесе корів до земноводних, а горобців — до хрущів, не втрачайте спокою. Бо тільки він один допоможе пережити період науково-аграрного Едему у вузівських Дублянах.

Володимир ПАЛЬЦУН.

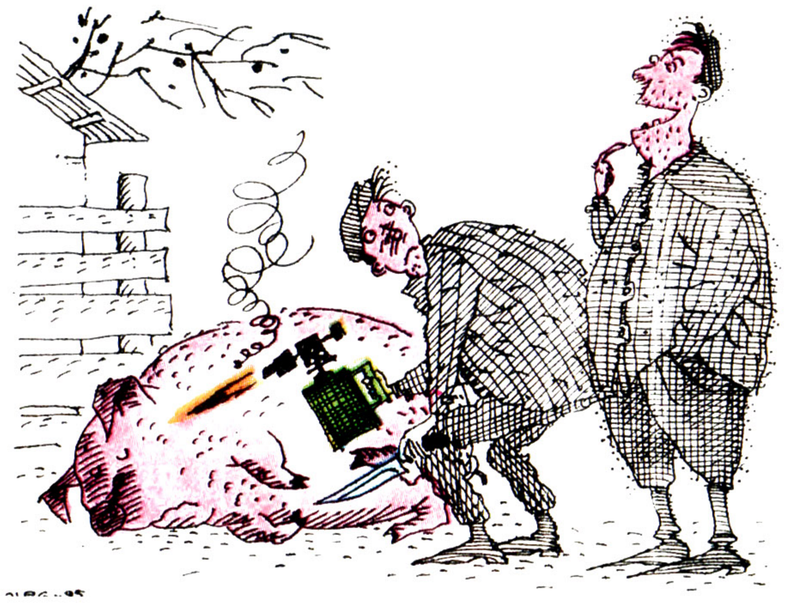

Мал. О. ГУЦОЛА

— Куме, проведіть трохи лампою і по моїй щетині, бо не маю за що і леза купити...

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Мал. О. КОНОВАЛЕНКА

Мал. О. ГУЦОЛА

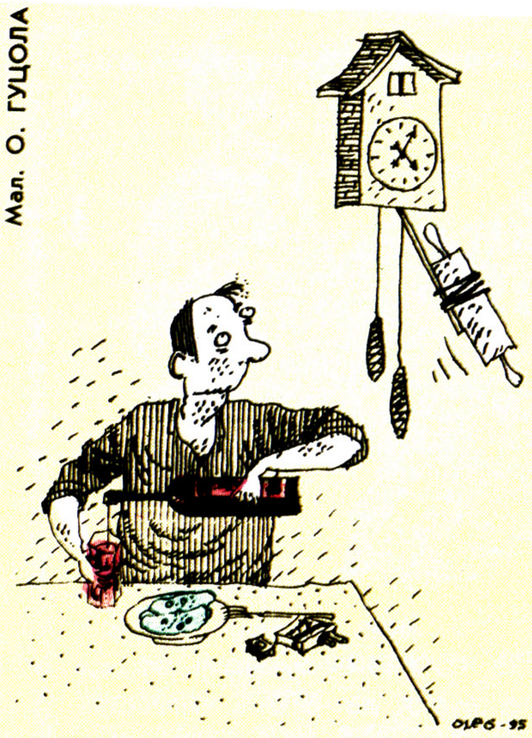

Мал. О. УМЯРОВА

Мал. В. ПАНФІЛОВА

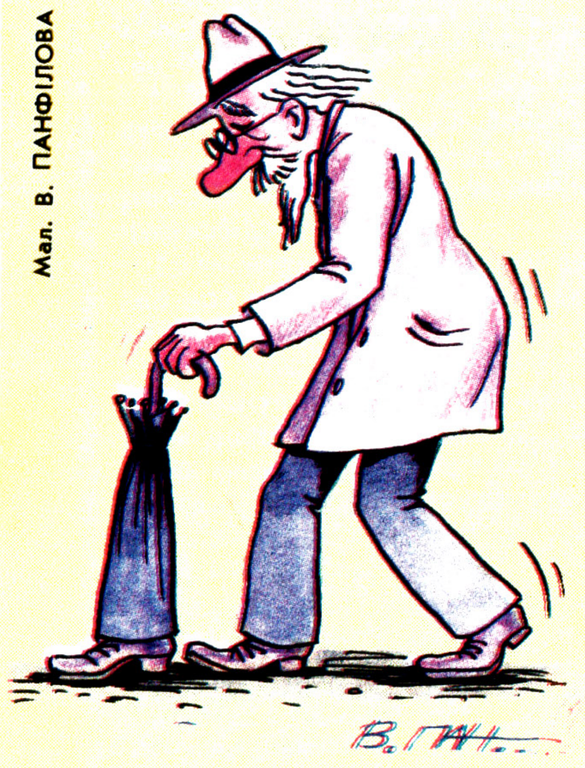

Мал. О. ГУЦОЛА

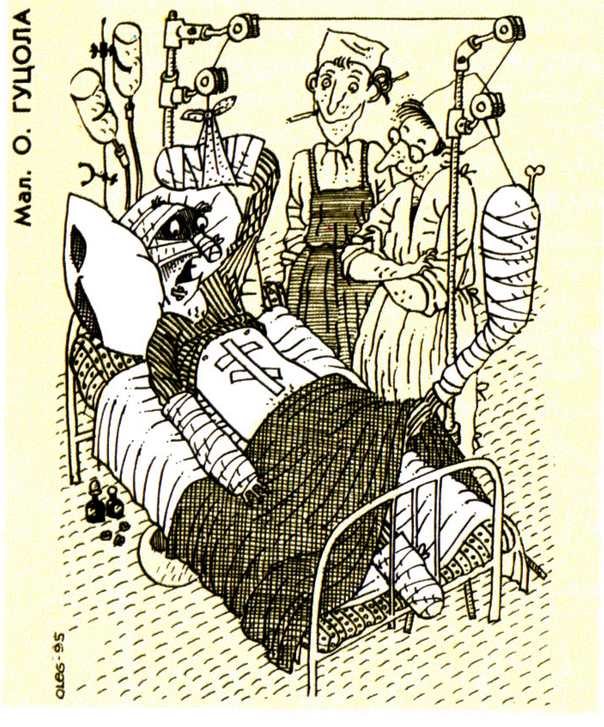

Усмішки з конверта

ДУША НАРДЕПА

Помер народний депутат, і його душа полетіла до раю. Святий Петро зупинив її:

— Ти чия?

— Народного депутата.

— На народних депутатів у нас нема ще рознарядки,— відповів Петро.

— Чому?

— У раю не засідають, а працюють.

ЯК ЦІНИ КУСАЮТЬСЯ

Мама збирається в магазин. Синок проситься:

— Візьми мене з собою.

— Чого ти там не бачив?

— Хочу побачити, як ціни кусаються.

СІМЕЙНІ ПЕРЕВИБОРИ

Дід, баба, дочка і зять вирішили модернізувати сім'ю — замість застарілого «глави сім'ї», ввести нове, модне «президента сім'ї».

На цей пост виставив свою кандидатуру зять, але за нього ніхто не проголосував. Не обрали ні дочку, ні діда, бо вони зібрали по одному голосу.

— Тоді я буду президентом,— заявила баба.

— На якій підставі? — обурився дід.

— Бо дочка проголосує за матір, а зять — за тещу. А свій голос можеш лишити при собі,— відповіла баба.

ЯК СУСІДИ ХАТУ БУДУВАЛИ

Перед тим, як розпочати будівництво нової хати, сусіди сіли за стіл.

— Заллєм фундамент,— сказав Яким. Випили по першій, закусили.

— Замуруємо цоколь,— запропонував Семен. Випили по другій, закусили.

— Покладемо стіни до вікон,— мовив Іван. Випили по третій, закусили.

— Виженемо стіни врівні з вікнами,— обізвався Яким. Випили по четвертій, закусили.

— Кінчимо кладку стін,— вигукнув Семен. Випили по п'ятій, закусили.

— Стелю не будемо робити, бо голова обертом іде,— признався Іван і кинув свою голову на стіл, як на горище.

Яким і Семен погодилися з ним і поклали свої голови поруч з Івановою, щоб, як проспляться, зразу ж приступити до стелі.

МАКУЛАТУРОНОША

Дід Овсій сварить листоношу:

— Знову принесла позавчорашні газети.

— Коли прийшли, тоді й принесла,— оправдовувалась жінка.

— Зрозумій, що це уже не газети, а макулатура, а ти не листоноша, а макулатуроноша.

— А ви тоді хто? Читач макулатури?

ЧОМУ ПОДОРОЖЧАЛА ВОДА?

— Чому це знову подорожчала електроенергія? — запитав дід Овсій сусіда.

— Бо подорожчали енергоносії,— відповів той.

— То що, подорожчала і вода в Дніпрі? — продовжив дід.

— А до чого тут вода? — здивувався сусід.

— Бо енергоносієм ГЕСів поки що була вода. Може, до вартості води додали вартість риби? — міркував Овсій.

Сусід безпорадно знизав плечима і розвів руками.

Микола СУХОВ

м. Новомиргород Кіровоградської області.

ПЕДАГОГІЗМИ

*** Одному лихо з власного розуму, іншому — з чужого безумства.**

*** Якби було стільки ж порядних, скільки освічених!**

*** Погано, коли за точку опори править батьківська шия.**

*** Вершина знань завжди залишається непідкореною.**

Леонід ЗАБАРА,
вчитель методист.

Мал. О. ГУЦОЛА

Мал. В. ПАНФІЛОВА

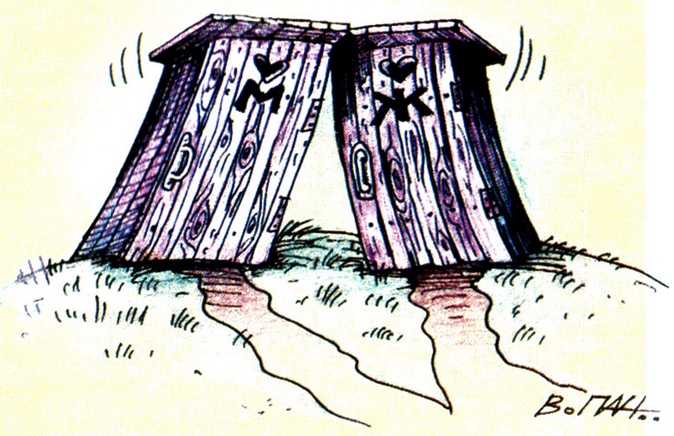

Мал. А. АНДРЕЄВА

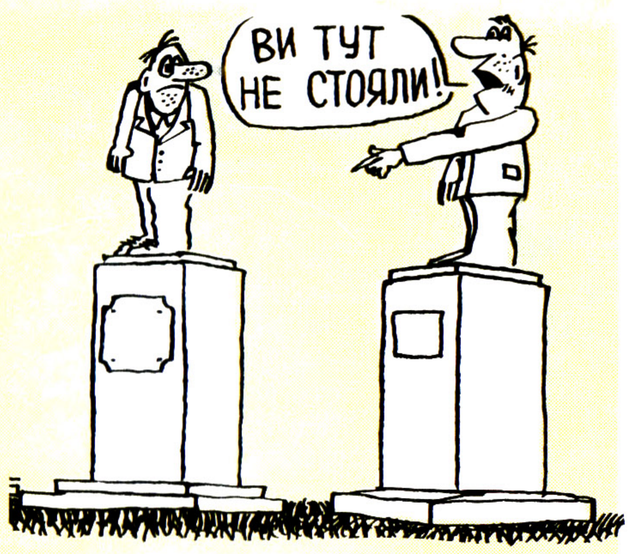

Мал. О. ГУЦОЛА

ІРОНІЗМИ

✦ *Якщо на вас напали — не кричіть... Ви налякаєте свідків!*

✦ *Це ж яким розумником треба бути, щоб все життя прикидатися дурнем?*

✦ *Не так солодке щастя, як його чекання...*

✦ *Господи! Як світле майбутнє схоже на темне минуле!*

Олександр СУХОМЛИН.

м. Херсон.

Хроніка новин

На недавньому конкурсі стриптизу, який проходив у Палаці культури міста Фастополя, переможницею стала Поля Гуляй з результатом 4,36 секунди.

В підшефному господарстві військової частини 11883-штрих виведено новий сорт морозостійкої пшениці. Пшениця по команді «Мороз!» стоїть, а по команді «Розійдись!» розсипає насіння.

ФАСТОПОЛЬ. Приємна подія сталася в жильців будинку номер 64 по Квартальній вулиці — там в квартиру номер 214 провели телефон. Тепер кожен житель може, після того, як попередньо постукає ногою в двері, вистоїть чергу, поскандалить і обізве господарів скупердяями, подзвонити рідним в інше місто і побалакати з ними годину-другу.

Андрій КОЗАК.

м. Люберці Московської області.

Мал. О. КОХАНА

— Ось бачите, поміняли вивіску — і народ пішов!..

ЕЙФЛОРИЗМИ

А коти дійсно дуже ліниві: ні один з них не сидітиме на яйцях, аби потім поласувати курчам.

Звичайно, багато з нас згодні на нічию: око за око, зуб за зуб.

Дурні краще вміють користуватись своєю дурістю, ніж розумні — своїм розумом.

Звичайно, що ми йшли не туди, зате ж ніхто не зможе сказати, що ми відступали.

Якщо перевести тридцять срібняків на наші карбованці, буде купа грошей!

Перед тим, як придумати колесо, завжди виготовляють палицю.

Дурні — це нормальне явище, якщо є достатня кількість розумних.

Флоріан БОДНАР.

м. Чернівці.

Талант

ГУМОРЕСКА

Богдан Тарасович насупився:

— Я тобі, дочко, тільки щастя бажаю. Щастя — це коли твій чоловік буде майстром на всі руки, комерсантом, бізнесменом, чи ще яким-небудь «крутим». Ти ж з ким вештаєшся? Студентик жовторотий! А прізвище?! Дурепко! Микола Дурепко! Тьху!

— Тату, ти ж його не знаєш. Це добра людина, талановита, гордість нашого факультету...

— Кажеш — талановитий? Ну що ж то за талант, коли він не може, мабуть, і цвяха забити. А вже женитися збирається. Ні, Галинко, ні. Толкового чоловіка з нього не вийде...

— Тату...

— Добре, нехай приходить — подивлюся, що за пташка.

...Через кілька днів завітав до Богдана Тарасовича молодий гість.

— То ти — Микола? Дуже приємно. Проходь, почувайся, як удома. Чаю?

— З задоволенням.

— У мене неабиякий чай, із трав. Та тільки ось яка біда: електричний самовар забарахлив. Може, подивишся?

Через двадцять хвилин самовар закипів.

— Ти диви? Не чекав!— вигукнув Богдан Тарасович.— І праску полагодиш?

— Спробую.

За дві години Микола «вдихнув життя» в праску, пилосос, пральну машину, вентилятор.

Богдан Тарасович радів, усміхався, витяг звідкись пляшку горілки. На столі з'явилися мариновані огірочки, грибочки, сало, хліб...

— Пригощайся, хлопче. То ти справжній талант! Ні — талантище,— щиро поплескав Миколу по плечу.— Оце воно! Бац-клац — і готово!.. Сподобався ти мені. Молодчина! Заходь частіше! Коли ще будеш?

— Це від вас залежить,— відповів, усміхаючись, студент.— Як виклик зробите, так і прибуду. У вас є ще що-небудь зіпсоване?

— Нема...

— Ну, коли нема, то підрахуємо. За оце, за оце... Ага... Ще й це... З вас, Богдане Тарасовичу, два мільйони триста тисяч карбованців.

— Що?! — Богдан Тарасович остовпів, витріщив очі і обурено глянув на дочку. Потім через хвильку зареготав.— Так це... хе! Молодець! Такий зять мені й потрібен. Бац-клац — і два мільйони. Талант!

Анатолій ШЕЛУДЯК.

смт Середино-Буда на Сумщині.

НАША ПОШТА

ДИВНА ЛОГІКА

Дивна логіка у наших урядовців: аби полегшити життя одним, їм треба обов'язково погіршити його іншим. Збільшення акцизних зборів за імпортні товари, на їхню думку, мусить допомогти нашим виробникам. Певно, вони вважають, що імпорт буде настільки дорогий, що наші громадяни купуватимуть лише вітчизняний товар.

Я, наприклад, краще недоїм, а все одно куплю красиву річ. А наша легка промисловість, на жаль, не часто може мені гарний товар запропонувати.

Звичайно, допомогти нашим виробничникам треба, але ж не за рахунок споживачів.

Г. ОВСІЄНКО.

м. Полтава.

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

Мал. А. СКОТАРЕНКА

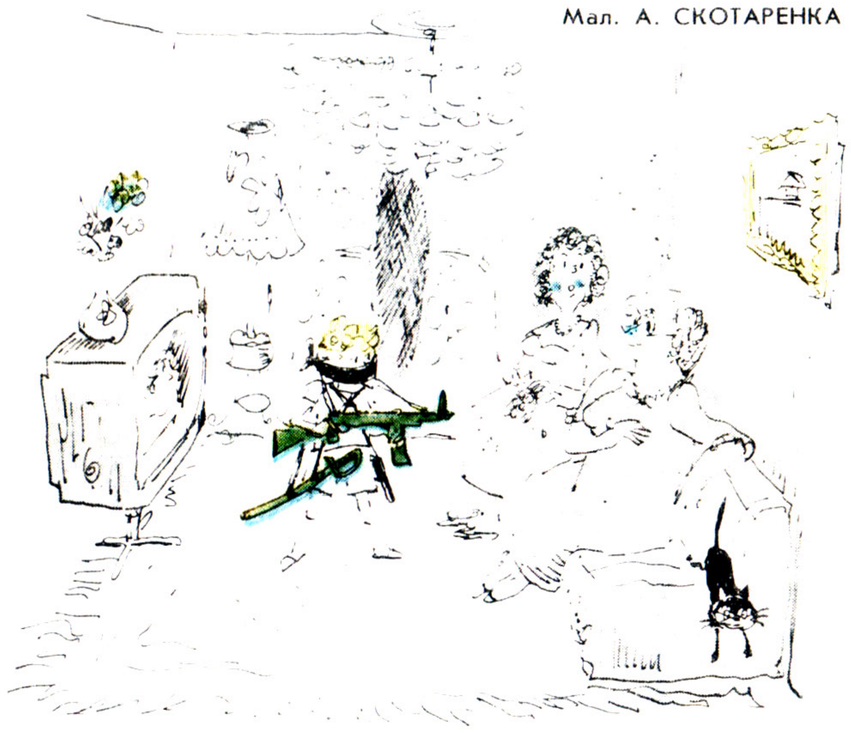

— Раніше він цукерки просив, а тепер — вимагає!..

Мал. В. АДАМОВИЧА

Кримінальні сюжети

ЛІЗОЧКИН ДЕКАМЕРОН

Ще один доказ істинності євангельського заповіту — знання примножують журбу — потрапив до рук львівських криміналістів. Лізочка Г. з вулиці гетьмана Виговського колекціонувала... сексуальні зв'язки. А їх за 32 роки від появи на цьому світі у неї було так багато, що в пам'яті не втримаєш. Отож, вирішила слабодуха жіночка завести книгу обліку і вражень. Було в ній щось і від книги скарг і пропозицій, і від гросбуха. До манускрипта заносились подробиці любощів з різним, як кажуть слідчі, контингентом, свідчення про самопочуття і т. ін. Коротше, тяжко передати в друкові те, що було занотовано рукою спостережливої львів'янки.

Якось їй набридло бути холостячкою, вести журнал і прокидатися глупої ночі від кожного разу незнайомого хропіння. Лізочка вийшла заміж, але не врахувала, що грунти у нас дуже родючі, і гречка, хоч не сій, а родить обіч і хідників, і манівців. І вона вскочила в неї. Тим більше, що і скакати їй не довелось, бо добре знала, як в неї зайти і без стрибків. А тут чоловік знайшов і книгу відгуків, чи як ми там її назвали раніше. Зрозуміло, остовпів. До того ж, там були дуже свіжі записи.

Коли вони розлучалися, твердять свідки, у чоловіка були дуже круглі очі, а стан глибокого здивування примушував його весь час повторювати: «А я думав, що про царицю Катерину брехали...»

Однак не здобуті ним знання примножують журбу в нашому оповіданні. Із сотні знайомців Єлізавети протягом двох років останнім був Віктор К., молодий здоровань, під два метри зросту і хлопець хоч куди козак. Принаймні так здавалось йому.

Однак Лізочка мала іншу точку зору. Проводячи уік-енд у ліжку з Віктором, вона виявила себе страшенно зарозумілою нечемою. А все через оті кляті знання, занотовані в щоденнику. Коли жіночка почала кепкувати з партнера, негативно порівнювати з іншими, а потім і цитувати книгу обліку і вражень, Віктор не стерпів.

Лізочка вмерла від ножових ран, завданих кухонним ножем. А Віктор? Наступного дня він пішов і здався міліції. Тепер, мабуть, буде багато залежати від того, яких поглядів на записи в щоденнику дотримується суддя. Зрештою, помовчимо, бо дуже багато знати шкідливо.

В. АНДРІЯН.

● ● ●

ВИЗНАННЯ ТАЛАНТУ

Киянин Віталій Кравець малював пейзажі та натюрморти. Здавав їх в салони, виносив на базар. Тільки картини його не купували. Хоча і просив за них недорого — десять доларів за штуку. А йому так хотілось одержати ці десять доларів, так чітко вимальовувалась ця зелененька купюра в його художній уяві, що він якось узяв та й намалював її. А намалювавши, як й інші свої твори, вирішив продати, тільки цього разу — за карбованці.

І це йому вдалося. Біля кіоску по обміну валют купила цей витвір мистецтва якась дама, що не дуже зналася на валюті.

Перший успіх додав упевненості. Намалював Кравець двадцятидоларову купюру. І збув її на базарі дядькові за м'ясо. І пішло, поїхало! Кілька десятків намальованих купюр продав художник, поки одного разу не натрапив на чоловіка, котрий, помітивши підробку, покликав міліціонера...

А слідчі експерти, оцінюючи фальшиві долари, вилучені у художника вдома, одностайно визнали — підробляв їх художник талановито.

К. ВИНАРСЬКИЙ.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

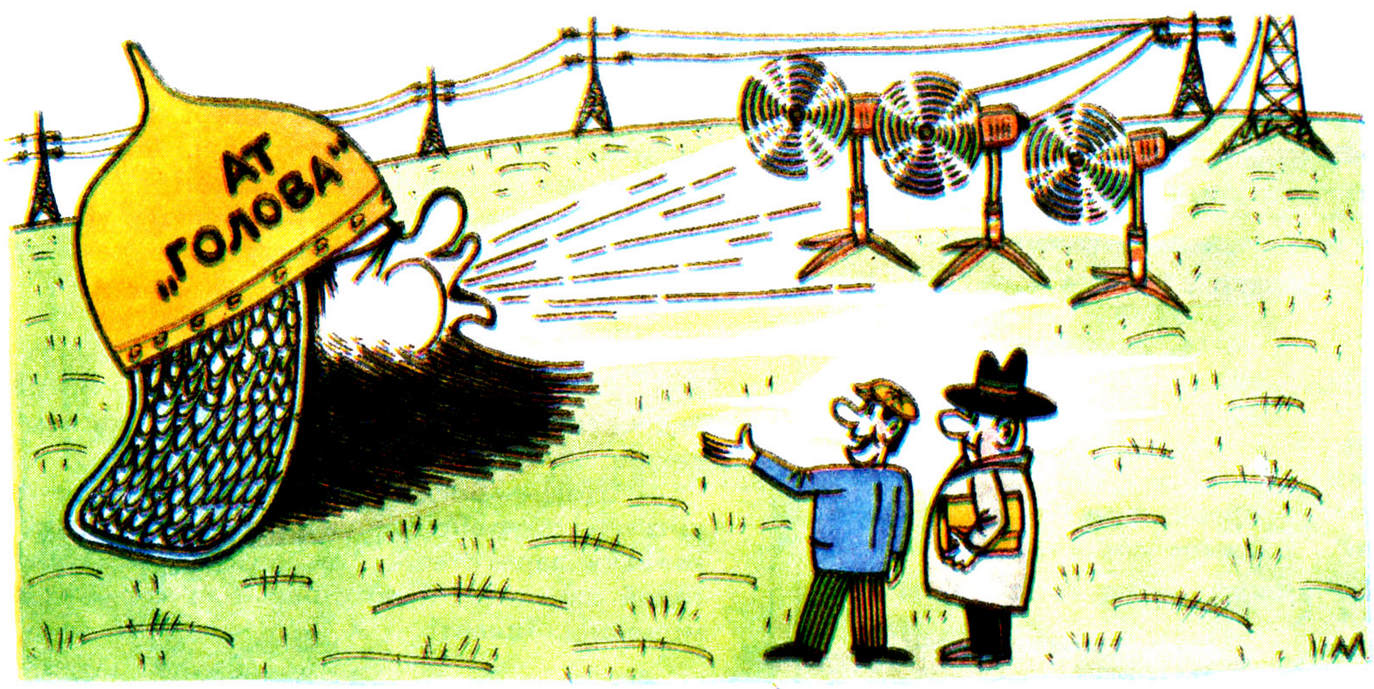

— Ось організували акціонерне товариство,— продаємо електроенергію за кордон!..

НАША ПОШТА

У військо — з бараболею!

Про наше військо написано багато. І про дідівщину, і про те, що офіцери часто залишаються без житла та зарплати. Але найбільше у мене душа болить, що наші діти в армії голодні. Для чого ми калічимо молодий організм, який тільки формується? Це ж майбутні батьки, основа нашої держави. Не відправляти ж мені до війська із сином машину з бараболею.

Чи не краще було б тут перейти на професійну основу. Скільки держава зможе утримувати військових, стільки нехай і бере на службу. Армія має бути бойовою, а не дистрофічною.

С. КУПИБІДА.

м. Херсон.

ІРОНІЗМИ

● Перед тим, як розпустити пір'я, слід його порахувати.

● Тільки вискочив Пилип з конопель, як його перестріла дружина.

Роман ЯНИШЕВСЬКИЙ.

Мал. О. ГУЦОЛА

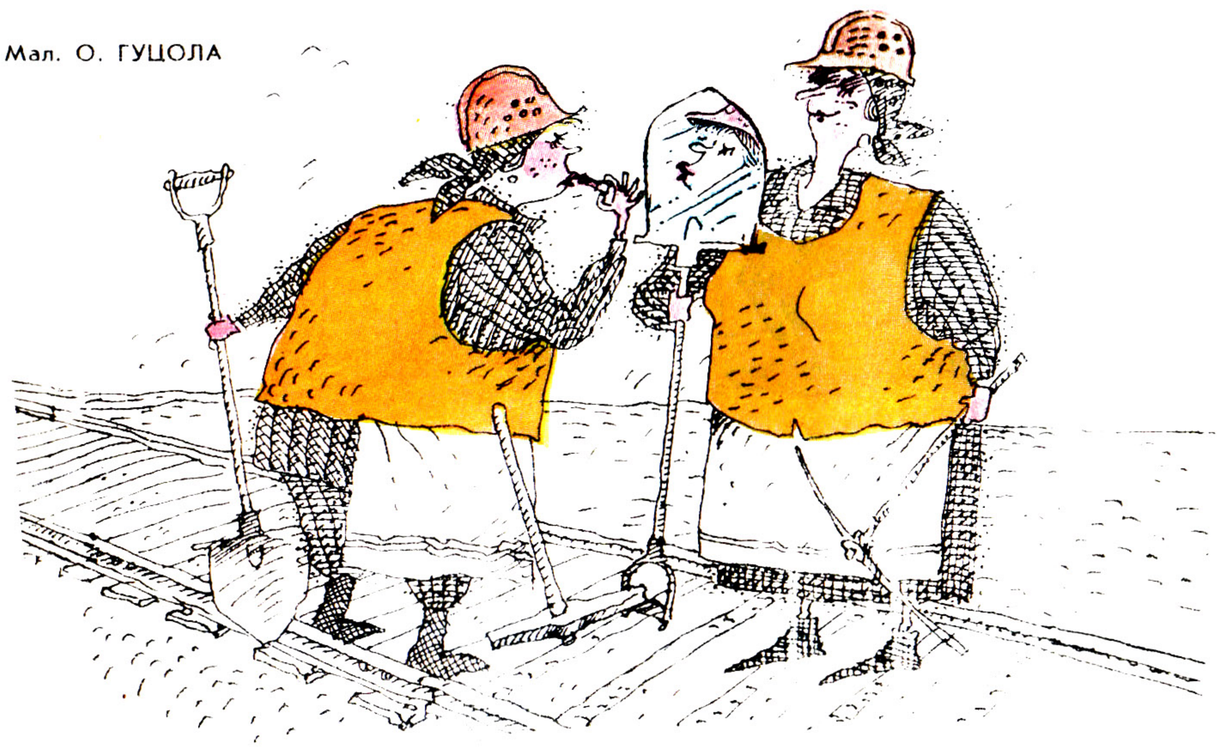

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

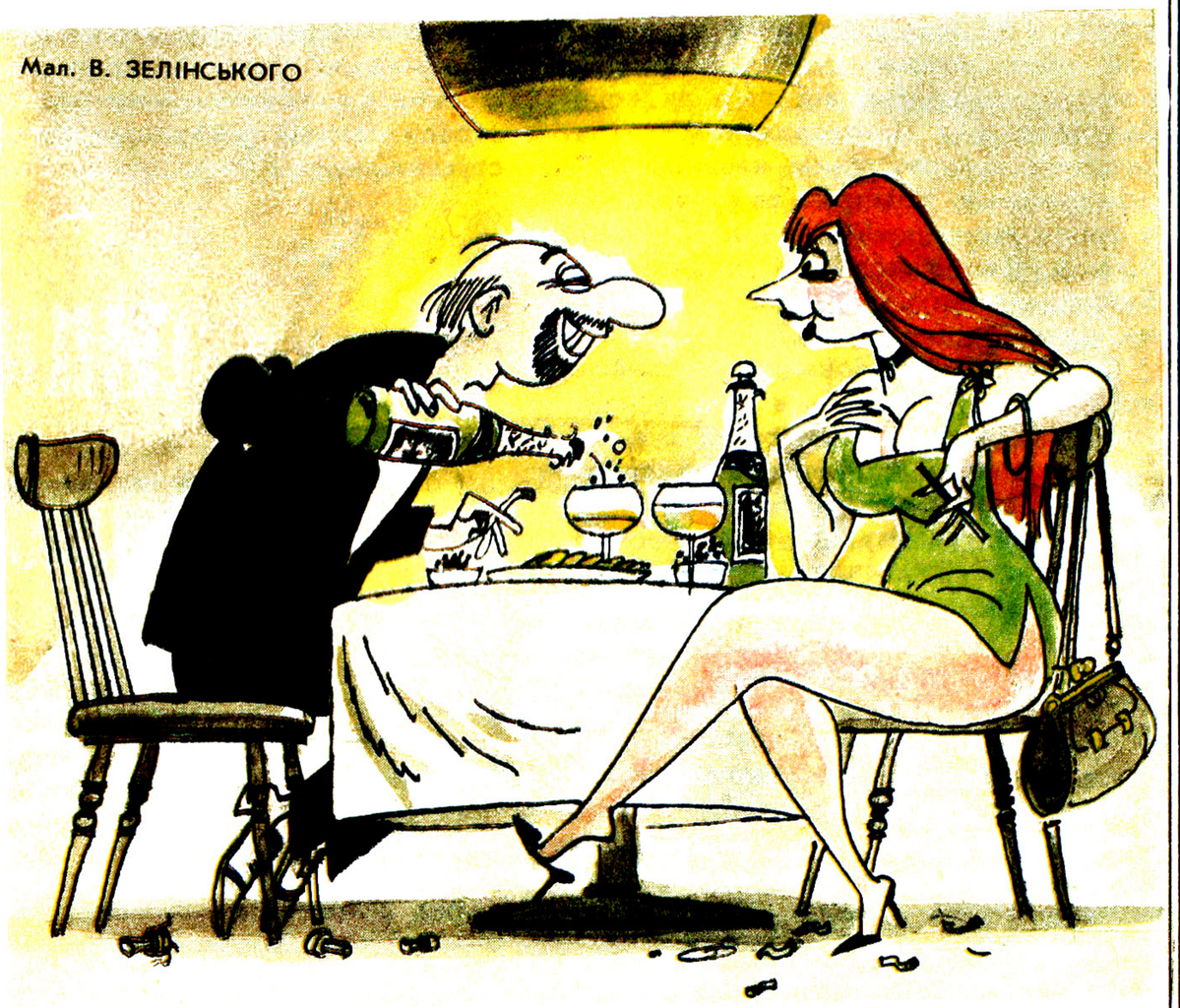

— Що ви робите сьогодні ввечері?
— Все...

Мал. О. КОХАНА

— На яку стінку, п'яний гаспиде, ти шпалери клеїш?!.

ЕЙФЛОРИЗМИ

● Якби до моря задоволення ще й золоте дно!

● Секс-бомба сповільненої дії.

Флоріан БОДНАР.

Не плач, споживач!

ЗА КЕРМОМ — ПІД ПАРАСОЛЬКОЮ

Ще в дитинстві мене переконували, що професія водія вимагає мужності та витривалості. Тепер, нарешті, коли я поміняв чотири машини і пересів на п'яту, я збагнув глибокий смисл цих слів.

А пересів я на «Волинянку», яку, перерахувавши гроші Луцькому автозаводу, приїхав забирати просто з конвейєра. Так ось, сів я за кермо ЛуАЗа-1302 (остання заводська модель) і виїхав за ворота заводу. Не проїхавши і ста метрів, машина зупинилась. Трохи поколупавшись у моторі, я знайшов причину поламки — забився бензопровід. Прочистивши його, рушив далі.

Цього разу мені вдалося подолати аж кілометрову відстань, і знову мій залізний кінь зупинився, мов вкопаний. Відмовив клапан холостого ходу. Ледве полагодив, рушив з місця — зупинився. Виявляється, на малих обертах мотор моєї новенької машини глухне...

Отак ми і їхали. Гул від мотору такий, що розмовляти в машині неможливо. Про те, щоб послухати радіо і мови бути не може — нічого не чути. Тент кузова тече, мов решето, тому, оскільки йшов дощ, довелося дістати парасольку, однією рукою тримати її, іншою тримати кермо. Вирішив, що буду з машини вичерпувати воду, мов із дірявого човна. Але був приємно здивований: дощові потьоки в салоні не затримувались, крізь дірки в нижній частині кузова вони витікали...

Тому і хочу я красненько подякувати керівництву автозаводу за цю чудову школу мужності. Бо після такої їзди мені нічого не страшно.

Л. ОСИПЕНКО,
водій з 25-літнім стажем.

ПОВЕРНЕННЯ ТРАДИЦІЙ

Мало-помалу, а старі традиції повертаються до нашого побуту. Ну взяти, наприклад, такий випробуваний спосіб прибирання квартири, як підмітання віником. На перший погляд, хоч і примітивний, але ж наскільки надійний! Ми вже було зовсім від віників почали відмовлятися, а, виявляється, даремно.

Киянка Людмила Петрівна придбала новий пилосос «Кмет», виробництва київського заводу. Попрацював він з тиждень і замовк. Виявилось, згорів двигун. Понесла вона його на завод для гарантійного ремонту. А там, виявляється, для гарантійного ремонту двигунів немає. Хоча є для ремонту звичайного, тобто за гроші. Довелося заплатити.

Принесла вона відремонтований пилосос додому, вмикнула — і знову двигун перегорів.

Пішла Людмила Петрівна на базар, купила новий віник. І чудово ним тепер підмітає хату!

Ю. НОСЕНКО.

СНОДІЙНА КАВА

Як відомо, кава бадьорить і поліпшує настрій. Це на наш організм так впливає кофеїн. А от коли його в каві набагато менше, ніж треба, а, скажімо, такої речовини, як кадмій, більше, ніж треба, кава набуває властивостей снодійного. Випив чашечку — і на сон потягло. І зовсім даремно образилися харків'яни, котрі придбали каву «Пеле» з кінцевим строком зберігання 11 січня 1998 року. Їм, бачите, не сподобалось, що ця кава не тільки не бадьорить, а, як ми зазначали, навпаки, сприяє швидкому засинанню, інколи — прямо на робочому місці.

Поскаржилися вони в обласне управління захисту прав споживачів, і в результаті цю партію кави було визнано непридатною для вживання. Її зняли з продажу. А даремно!

Чому б, наприклад, не продавати таку каву в аптеках як снодійне? Міцний сон, до речі, дуже корисний для здоров'я.

К. МОСКАЛЬ.

НІЯКОЇ РОМАНТИКИ

Продавалася собі в Донецьку, Луганську та інших містечках вода у літрових пляшках з романтичною назвою — «Гірський струмочок». На етикетці було написано, що лікує вона від усіх хвороб на світі — і шлункових, і печінкових, і ниркових. І що «вживання цієї води протягом двох місяців виводить каміння та пісок». Люди купували цю воду і раділи, бо вірили в своє зцілення.

Раділи і працівники товариства з обмеженою відповідальністю «Промінь». Вода користувалась попитом, а, отже, справи фірми йшли добре.

І треба ж було втрутитися інспекторам по якості з управління захисту прав споживачів! Виявили вони, що «Гірський струмочок» ні що інше, як просто вода з водопроводу. І кожний, відкрутивши вдома кран, може пити таку воду безплатно. А безплатно, як відомо, нецікаво. Ніякої романтики!

М. ВАСИЛЕЦЬ.

Мал. О. КОХАНА

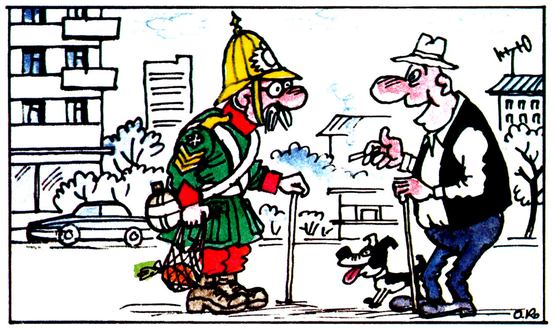

— Ти що, до іноземного легіону завербувався!
— Та ні, отримав гуманітарну допомогу...

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

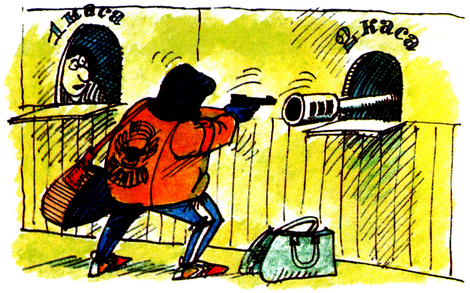

— Нас пістолетом не злякаєш!..

Живемо ж ми, гей!

Мал. В. ФАБРИЦЬКОГО

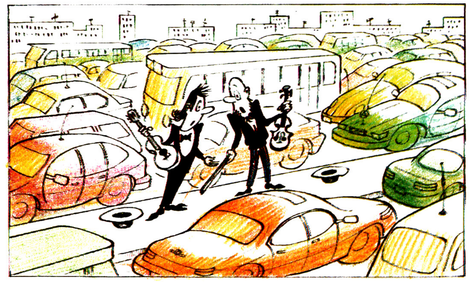

— Якщо падіння економіки просуватиметься такими темпами, то незабаром ми позбудемось робочих місць!..

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

— Дорога, розумієш, друзі обрали мене президентом нашої акціонерної компанії...

Мал. В. ЛИТОВЧЕНКА

— Гришенько! Тільки сьогодні ми отримали твою субсидію...

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

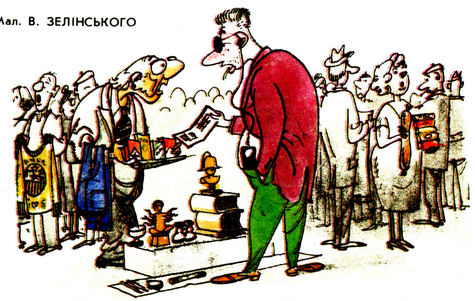

— Виправте, професоре, двійку з економіки — і тоді я у вас щось куплю!..

ОТ І ПОБАЧИЛИ, ЯК ЗОЛОТО БЛИЩИТЬ...

У селищі Довбиші, що в Баранівському районі на Житомирщині, об'явилась компанія, на яку, кажуть, чорт сім пар постолів стоптав, поки докупи зібрав. І це таки правда. Їх згуртував той чорт, котрий сидить у кожній плящі, незалежно від того як вона закупорена: по-заводському чи заткнута кукурудзяним качаном по-домашньому. Компанія та складалася з трійці молодиків: Миколи Бірюка, Віталія Камінського та Владислава Байрашевського. Найстаршому 24 роки, наймолодшому — 22.

Одного благословенного вечора вони зібрались, гарненько «повеселились» та й пішли селищем гуляти. Котрийсь нагадав, що завтра знову треба буде повеселитись, а грошей на придбання «веселухи» немає.

— Стоп!— сказав другий, зрівнявшись з тьмяно освітленим будинком, у якому жив самотній чоловік і нібито займався приватною практикою протезування зубів.

— Завалимо до цієї хаври.

— Гадаю, що не прогадаємо,— погодився другий.— Там, я певен, бакси шелестять...

— І золото подзенькує...— доточив третій.

Постукали у двері.

— Хто там?— обережно поцікавився господар.

— Порятуйте, біда стряслася,— фальшиво простогнав котрийсь.— Відкривав пиво зубами і зуб зламався.

— Ой, лишенько...— почулося за дверима, які зразу ж і відчинилися.

Вовча зграя вихором увірвалася до хати. Господаря притиснули до стіни, й зажадали грошей і спокусливого металу, а коли той відмовився, то вони втрьох почали «умовляти» господаря стусанами.

Чоловік божився й присягався, що нічого не має, але не для того вони прийшли, щоб вислуховувати його божіння. Микола Бірюк знайшов шмат кабеля і, оголивши кінці від ізоляції, один кінець встромив у електророзетку, а другий почав прикладати до рук, обличчя...

Але «піддослідний» видався не дуже чутливим до електроструму, і Бірюк змінив тактику: зробив з того кабелю зашморг, накинув жертві на шию та й почав душити. Проте зрозумівши, що у такий спосіб данини не «видушиш», відпустив. Затим Бірюк з Байрашевським розвели йому руки і прив'язали до бильця ліжка на зразок розп'яття на хресті, а Камінський дістав принесеного з собою шприца, наповнив його наркотичною рідиною і, витерши об колошу своїх джинсів товстелезну голку, зробив господареві трикратну внутрівенну ін'єкцію, після котрої той одразу втратив свідомість, а озвірілі зайди взялися за «пошукову роботу». Перерили все до дна, в кожну щілину заглядали, сподіваючись знайти щонайменше торбу грошей та злиток золота. Коли ж пошук бажаних результатів не дав, розбудили господаря і почали зганяти на ньому злість: били, топтали, душили...

Цю детективну розповідь можна було б закінчити тим, що відбувся суд і дісталося, як кажуть, кожній свашці по ковбасці. Усім на гурт випало дев'ятнадцять з половиною років посиленого режиму.

Однак було б несправедливо обійти мовчанкою ще одного закулісного гравця у цій трагедії. Це — голова Довбиської селищної Ради пан Леонід Камінський. Коли велося розслідування злочину, вчиненого його юними земляками, то й він докинув немало зусиль «до чаші справедливості». Охоче засвідчував (а дехто каже, що організовував) похвальні відгуки на злочинців. А на потерпілого обрушив грізну лавину звинувачень. Він, потерпілий, мовляв, колись лікувався від шизофренії (то хіба ж такого не слід бити і грабувати?— **І. І.**). А коли працював банщиком, то когось там побив. (Здається, березовим віником). Все зводилось до того, що потерпілого нічого жаліти.

Люди послухали ту характеристику і охарактеризували її по-своєму. Голова так стрімголов налітав на потерпілого тому, що серед грабіжників було і його рідне чадо — Віталій Леонідович Камінський. Пам'ятаєте, той, котрий узяв на себе роль ескулапа і робив гуртовій жертві наркотичні уколи?...

І. ІЛЬЧЕНКО.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

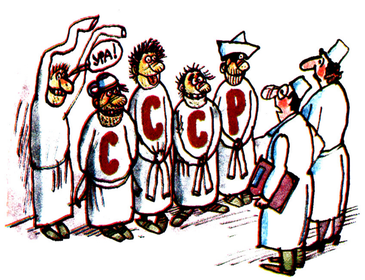

— А це наші найбезнадійніші хворі...

Мал. В. ЛИТОВЧЕНКА

Мал. Л. ТЕЛЯТНИКОВА

— Все життя плив за течією, а тепер вимагає допомоги!..

Мал. В. АДАМОВИЧА

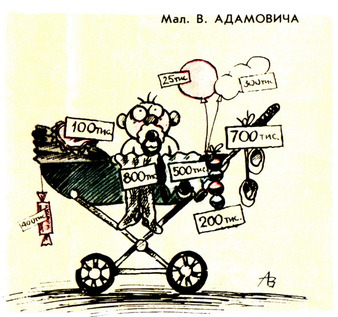

Мал. В. ЛИТОВЧЕНКА

— Грошей нема, але є чудовий анекдот!..

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

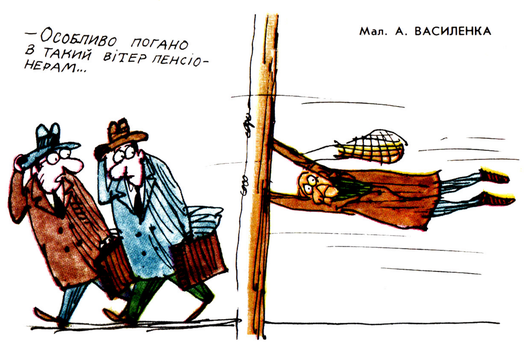

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Вибач, синку, запізнилася! Роки вже не ті, щоб швидко бігати...

Мал. В. ЛИТОВЧЕНКА

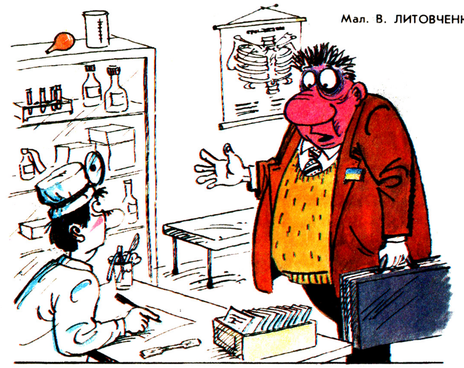

— Ночами мені сняться мої виборці!.. Звіту вимагають...

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Армію справді вже час робити професійною. І призивати побільше професіоналів — мулярів, теслярів... Тоді й дачі як лялечки будуть.

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Я, слава Богу, прожив чимало десятків років. Пам'ятаю і «сталінську» конституцію, і «брежнєвську». І всі вони гарантували право на свободу та соціальний захист. На жаль, усе гарно було лише на папері. Бо за розказаний анекдот чи критику «порядків» міг швидко опинитися там, де Макар телят не пас.

Нещодавно ми прийняли Конституцію нашої незалежної держави. Багато в ній гарних статтей. І про наше життя, і про здоров'я, і про честь, і про достоїнство, і про недоторканість, і про безпеку...

І дуже б не хотілося, щоб у Конституції знову було одне, а у житті — інше. Не для того вона, мабуть, писалася.

м. Тростянець Сумської області.

В. КОЛОСОК.

Мал. І. ЛОПАТІНА

— Прийміть, будь ласка, камінь з-за пазухи, а то важко носити стало...

БАЗАРНІ БАЛАЧКИ

ЯКБИ...

— Ех, знизили б ціни на ведмежий балик!

— Ну да...

— Або на солов'їні язики.

— Чого схотів... А, може, й на рябчиків?

— Та, не знаю, але все одно було б гарно, якби...

УР-Р...

— Вперед!
— Впер-ред!
— Дайош купони!
— Да-йо-ош!
— Дайош народу щастя!
— Да-йо-ош!
— Ура!
— Ур-а-а!

— Ур-р... А чому це нічого не зроблено?

— А ми якраз у вас про це спитати хотіли.

ХТО ЛЮДИНА?

— Я — Людина! Людина — це звучить гордо! Я — лю-ди-на!

— Чия, чия людина?

— Нічия, я просто людина.

— Нічия? Тьху ти, а я вже подумав, що дійсно людина...

Михайло ФРЕНКЕЛЬ.

ПЕРЧЕНЯ

Скоромовки-веселинки

КОНЮШИНА

Конюшина, конюшина,
Чи потрібна коню шина?
Не потрібна коню шина.
Кінь — тварина, не машина,
То ж навіщо коню шина.
Коню краще конюшина.

КОЗИ В ЛОЗАХ

Каже раз коза козі:
— Будем пастися в лозі.
І побігли дві кози,
Щоб дістатись до лози.

ЛІЧИЛКА

Три ворони, три сороки
І горобчиків аж п'ять
На дубочку на високім
Поміж листячком сидять.
Їх гойдає синій вітер,
Щось шепоче і шумить.
Відгадайте, любі діти,
Скільки птахів там сидить?

ЗАГАДКИ «ПЕРЧЕНЯТКА»

Ми, літаючи,
Співаєм.
А сідаючи,
Кусаєм.

(Комарі).

Із болота в неї хатка.
А у хатці тій — малятка.
Ненажери-дзьобачі,
Носить їм вона харчі.

(Ластівка).

Відгадайте,
Що за звірі —
Взимку білі,
Влітку сірі.

(Зайці).

Василь КРАВЧУК.
м. Ізяслав.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

РОБОТА БЕЗ ПОСАДИ

Приятелі:

— Де працюєш?

— У колгоспі.

— На якій посаді?

— Це робота без посади. Як спіймають, тоді посадять... за помідори, баклажани, моркву, цибулю, капусту, буряки, картоплю, соняшник, кукурудзу та інше.

— Як тобі вдається?

— Дуже просто. Сонце заходить, а я виходжу на роботу.

Почув і записав
Роман ЯНИШЕВСЬКИЙ.
смт Сахновщина
Харківської області.

СОРОМЛИВИЙ

— Лесю, в тебе добрий чоловік?

— Добрий, тільки сором-ливий.

— Але ж маєш двоє дітей:

— А могло бути й більше.

Народні усмішки

МАЛЕ ВИМ'Я

— Тітко, а чому у вашої кози мале вим'я?

— Це не коза, а цап.

— Хоч і цап, а все одно вим'я мале.

ТЯЖКО

— Степане,— питає дід Кіндрат у приятеля,— тобі тяжко сторожувати одному на току?

— Під час жнив тяжко.

— Чому?

— Бо немає кому піддати мішок з зерном.

І ДОМА ТАКИЙ

— Ганно Петрівно,— питає знайомий,— а чому це ваш Гриць, коли грає у мене в карти, то завжди залишається у дурнях?

— А він і дома такий.

ВЕСЕЛЕ

— Ваше село — Веселе? — запитав подорожній у чоловіка.

— Веселе... тільки після зарплати.

ДАЛИ ЗА ДОБРУ СЛУЖБУ

Розмовляють дві бабусі:

— То правда, що твій онук повернувся із війська?

— Так.

— Скоро будете його женити?

— Він привіз жінку.

— А де взяв?

— Каже, дали за добру службу.

Почув і записав
Іван МАРТИШКО.
м. Мостиська
на Львівщині.

ФРАЗИ

♦ Чим повніший холодильник, тим яскравіша посмішка!

♦ Чим менше жінка знає про чоловіка тим сильніше її кохання...

♦ І працюючи ночами, можна стати героєм дня!

♦ Чим більше помилок, тим багатший досвід...

♦ Усе можуть королі! Якщо вони королі тіньової економіки!

♦ Поезію кохання найчастіше вбиває... проза життя.

♦ Вчора жив за рахунок держави. А сьогодні живе за державний рахунок.

♦ Був без царя у голові... А як мріяв про монархізм!

♦ Від розвалу великих імперій найбільше страждають маленькі люди...

♦ Його визнали божевільним: усім казав лише правду...

О. СУХОМЛИН.

Мал. О. ГУЦОЛА

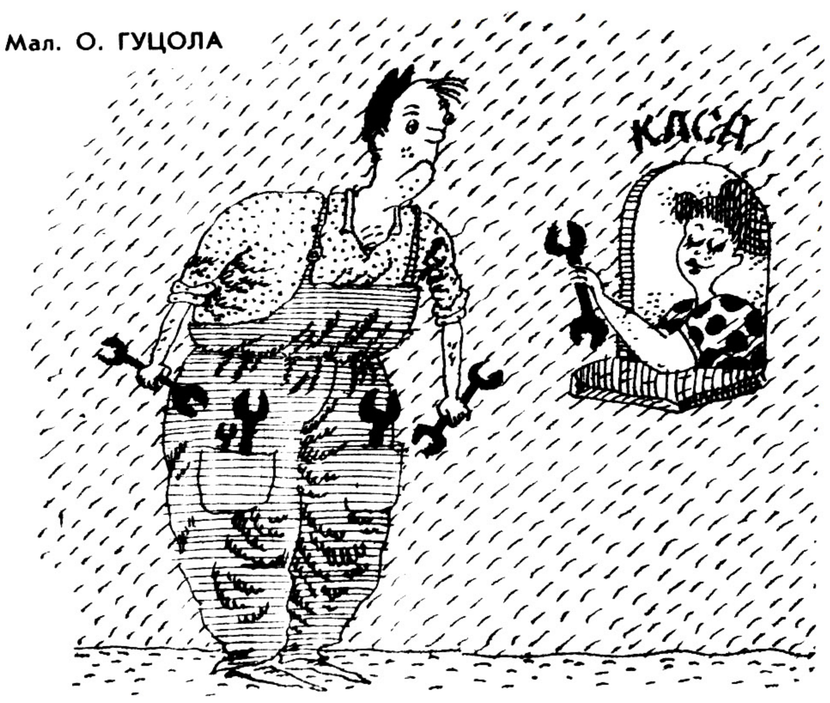

Мал. О. КОНОВАЛЕНКА

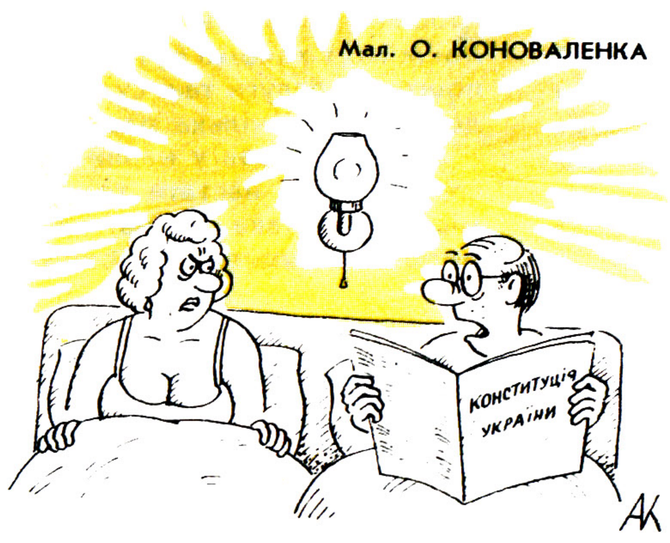

— Знаєш, люба, а про виконання подружнього обов'язку тут нічого не написано...

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Сьогодні наші економісти і політики б'ють у литаври: «Зупинимо спад виробництва, рівень інфляції становить усього 0,1 процента!»

І можна було б вигукнути: «Молодці!» Співати і танцювати від радості: «Нарешті! Дочекалися! Тепер і ми заживемо, як люди».

Але, на жаль, якщо і хочеться співати, то лише оту популярну народну пісню, де рефреном звучить: «Ти ж мене підманула, ти ж мене підвела!» Бо чого тільки не зроблять наші чолові мужі, аби намалювати справжню цифру.

Місяцями, а подекуди і роками, не виплачується зарплата, майже не працюють заводи і фабрики... А ми говоримо про якусь стабілізацію. Та якщо завтра усім перестати видавати зарплату, то про інфляцію взагалі не треба буде говорити. Немає грошей — немає інфляції. Не працюють заводи — немає спаду виробництва.

«Розумнішого» не придумаєш.

А. ХАРЧЕНКО.

м. Бар
Вінницької області.

Вітаємо ювіляра!

Дружній шарж В. ЛИТОВЧЕНКА.

Валентина ЧЕМЕРИСА,
гумориста
і давнього автора «Перця»,
лауреата премії
імені Остапа Вишні
з 60-літтям.

КОМУ В ЛЮДИ ЙТИ?

ГУМОРЕСКА ЮВІЛЯРА

— Ти куди ж це зібралася, розумна дурепо?.. В люди?.. Фюуть! Сиділа, сиділа на дереві і — на тобі! В гомо сапієнси вирішила податися, у двоногі? Тобі що — найбільше треба? А ззовні ніби така ж, як і всі. Чи, може, ти крайня? Чи розумця тобі нікуди дівати? Все мудруєш, не можеш жити, як усі нормальні мавпи живуть. Чи мо' вислужитись хочеш, розумахо? Новий загальнолісовий почин запровадити? «Усім лісом в люди», га? «Кожна мавпа мусить хоч раз сходити в люди», га? «Примати — будьте хоч ви людьми», га? На звання «Мавп'ячий новатор передового ходіння в люди» цілиш, га? Хай інші йдуть... Ну, ті... Горласті з верховіття. А їх там — більше, аніж листя. І в кожного — державна горлянка. Та різні активісти-крикуни, що на кожній гілляці сидять, керують. Та ще галайда-галайстра всяка — їй куди б не йти... Хоч і семимильними кроками до світлого майбутнього — аби не працювати... А нам, простим смертним, і в мавпах добре. І взагалі... Ну, підеш у люди, а далі? Як з людьми нічого не вийде, то що? Назад у мавпи? Е-е, дзуськи! Назад у мавпи всіх не приймуть. Хіба тих, хто біля керівництва вертиться... То ось тобі на прощання моя порада, розумна дурепо: не висовуйся! Бо — порішать. Свої ж. Зрештою не забувай, що ти — звичайна-звичайнісінька мавпа, рядова, зовсім не прогресивно-передова, а навіть відстала і нічим не видатна і не знатна мавпа. Навіть не новатор лісу. Тож поперед начальства не годиться лізти. Навіть у люди. Хай краще воно в люди йде. Начальство. Йому давно туди пора сходити. Тож запропонуй новий почин: «Кожний начальник хоч раз у житті повинен побути людиною». А хто сачкуватиме, того силою туди відправлять. У люди. Щоб знали! І хай тоді лікті кусають. І хай тоді вовками виють, а хоч раз у житті начальник повинен людиною побути.

Мал. О. ГУЦОЛА

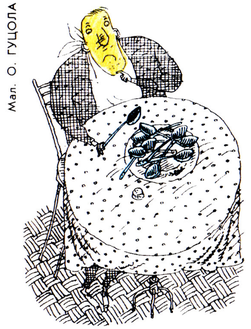

Мал. В. ПАНФІЛОВА

Мал. О. ГУЦОЛА

Про Багряного, Дюма, про піч і українську ніч

Уявіть собі... Ні, не українську ніч... Ніч ви зможете і самі побачити. Бо як тільки «сонце низенько, вечір близенько», отоді, дивись, уже і ніч. А уявіть собі простий сільський магазин у кінці XX століття. А тепер зайдіть туди і ввічливо запитайте:

— У вас якісь книжки є?

— Ге,— усміхнеться продавщиця,— була одна. «Книга скарг і пропозицій» називалася. Та й ту на кульки для тюльки порвала. Бо кому вона та книга сьогодні потрібна? Сьогодні свобода і демократія. Кажи кому що хочеш, пиши куди хочеш...

— Та ні,— замахаєте ви руками. — Мені б, приміром, Івана Багряного чи «Кобзаря»... Або Олександра Дюма... Я вже не кажу про «Польові дослідження з українського сексу»... Ловку книжку одна поетеса утнула.

— Нема ні Дюма, ні «Українського сексу». Он десять пачок артемівської солі залишилося. Беріть. Гарна сіль. Першого помолу. Бо Митюха через тиждень сина женитиме — забере усю...

— Та мені б книжку... Хіба ж ви не чули по радіо і телевізору про духовне відродження нації?

— Ото й дивіться свій телевізор. Про термінаторів і трансформерів. Одне слово, як кажуть у тих фільмах: «Утворюємо ноги, утворюємо руки...» А тепер — ноги в руки і гайда з магазину. Зачиняємося.

Ось такі реалії нашого життя. Не доходить література до читача. І не тільки, до речі, в селі. В Україні зараз існує майже 800 державних і комерційних видавництв. Маємо чудову поліграфічну базу, величезний інтелектуальний потенціал. Здавалося б, література повинна завалити прилавки магазинів. Але... Не один чоловік так розмірковував, сидячи на печі.

То раніше було — письменник собі пописує, читач почитує. Сьогодні у нас ще можна надрукувати книжку, а от продати... Система книготоргівлі майже розвалена. Кажуть, нашими книжками торгувати невигідно.

Державна політика до книговидавничої справи така, як ото ставиться мачуха до нерідної доньки. Час прийняти такі закони, які б стимулювали у цьому плані діяльність видавництв і тих, хто реалізує їхню продукцію.

Хоча розраховувати, що книжка і тоді дійде, як кажуть, до сіл і хуторів, не доводиться.

І тут залишається один вихід: книга — поштою. Зробити так, щоб кожен наш громадянин міг одержати з видавництва потрібну йому літературу. У якому б глухому закутку він не жив.

Тільки ж в усьому світі за пересилку літератури грошей не беруть. Бо дбають про духовність нації. Ми ж і тут хочемо бути «наймудрішими». Лупимо за поштові послуги такі суми, що вартість видання стає дорожчою у кілька разів.

За таких умов у нашій книготоргівлі і видавничій справі може настати темна ніч. І не зоряна, і не місячна, а така темна, хоч в око стрель... Отоді і побалакаємо про духовне відродження.

М. ПРУДНИК.

НАША ПОШТА

В ІНДІЮ ПО... КАРТОПЛЮ

У липні-серпні в овочевих магазинах Києва, Одеси, Миколаєва продавалася... індійська картопля. Коштувала вона 100—120 тисяч карбованців. І це при тому, що всі базари були нашою картоплею завалені, і ціна її була лише 50, а то і 40 тисяч.

Ніяк не можу зрозуміти наших господарників. Чому ж не купувати магазинам вітчизняну картоплю? Сказати б, що індійська крупна, смачніша нашої — так ні, навпаки, вона на смак набагато гірша. То чому ж не допомогти нашим селянам продати свій товар і мати хоч якусь копійку? І для городян це було б дешевше.

Впевнена, що комусь такі невиправдані заморські закупки дуже вигідні.

М. СЛУЦЬКА.
м. Київ.

Дмитро СОЛОДКИЙ

НЕБИЛИЦІ

Підлеглого у п'яти зав
Кваліфіковано лизав.

* * *

Ні краплі не було єлею —
Лиш критика в день ювілею.

* * *

Скрізь анонімки розсилає:
В них шефа хвалить, вихваляє.

* * *

До класиків перевисав:
500 романів написав!

* * *

Сорт яблук вивів — і вони
Завбільшки — наче кавуни.

Мініатюри на теми літератури

ПЕРЕЖИВ СЕБЕ

Писав невтомно том за томом,
Був популярним та відомим.
Не знав, здавалося, невдач —
Шукав книжки його читач.
Було це все колись... А нині
Лишились спогади єдині,
Як він із славою дружив.
...Померли твори. Він ще жив.

Мікробайки

ДУБІВ «ДРУГ»

Плющ задавався, розпустивши чуба:
— Підтримую я в хмарах міцно Дуба!

ГУДЗИК ТА ПЕТЛЯ

Лише побачив — занімів: «Люблю!»
Й потрапив Гудзик у цупку Петлю.

ПОРАДИ САТИРИЧНІ

Не бійся течії. Пливи, як треба, проти.
(Та спершу впевнись: чи її зборотн?).

* * *

Якщо ти чесний, не стрибай у гречку.
(А як стрибатимеш — лише скраєчку).

* * *

Хоч не друкують, ти твори, твори...
(«Це винні,— говори,— тупі редактори!»).

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

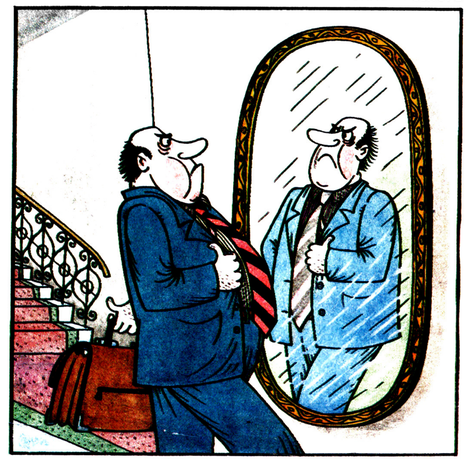

— Ще б третього — і можна нову партію реєструвати...

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Цікаво, який податок вона сплачує з оберту!

Премія для сміхотворців

Нікого сьогодні не треба переконувати, що козацькому роду й справді немає переводу. Тому і збираються щороку кращі гумористи і нащадки козаків на свято гумору «Весела Січ». Збираються на славному Запоріжжі, щоб ще раз довести — є порох у порохівницях, не замулилися джерела українського гумору.

А ще повідомляємо наших авторів і читачів, що Запорізька міська Рада народних депутатів, Спілка письменників України та Запорізька асоціація гумористів і сатириків «Весела Січ» заснували щорічну Міжнародну премію імені Петра Сагайдачного, яка присуджується за кращі гумористичні та сатиричні твори (книги), за успішний розвиток і примноження традицій українського, зокрема козацького, гумору, за значний внесок у духовне відродження країни.

Вручатиметься премія в Запоріжжі на Всеукраїнському святі гумору «Весела Січ», яке проводитиметься у жовтні. Твори на здобуття премії імені П. Сагайдачного висуваються творчими колективами, редакціями газет і журналів, громадськими організаціями та ін.

Журі премії імені П. Сагайдачного і «Перець» нагадують, що пропозиції приймаються за адресою:

330105, м. Запоріжжя, проспект Леніна, 206, Запорізька міська Рада народних депутатів — журі Міжнародної премії імені П. Сагайдачного.

Ні пуху, ні пера!

Ой гриби, грибочки...

Мал. О. КОХАНА

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

— Розколюйся, діду, на грибні місця!..

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

Мал. О. ГУЦОЛА

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

— Казав же тобі: не збирай гриби в забрудненій зоні!

Мал. О. ГУЦОЛА

Мал. О. КОХАНА

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

— Один кошик собі зібрала, а другий — свекрусі...

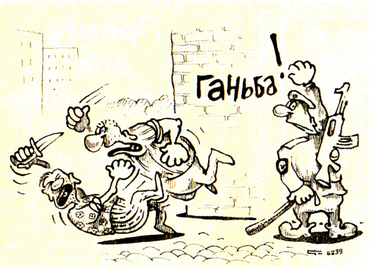

Мал. С. ФЕДЬКА

ОПИСКИ САМОПИСКИ

АХСІОМА.
БУЛЬКА З МАКОМ.
ДАМА ПЕРЦЯ.
ДЕМОКРАД.
НЯВЧАЛЬНИЙ ЗАКЛАД.
ПІТПРИЄМСТВО.
ПРАВОКАЦІЯ.

Сергій ДМИТРЕНКО.

СТРАШНЕ ПЕРО НЕ В ГУСАКА...

«Я їхав на мотоциклеті, і бувши під мухою — налетів на машину. Ми з мотоциклетом впали. Я зломав руку, але залишився жити, в чому свою вину і признаю».

(З пояснювальної записки).

«Наша мати жила довгим дівочим життям».

(З листа).

«До пенсії я працював конюхом, а зараз ще і за сумісництвом — свинаркою».

(З виступу).

«І скрізь, куди не кинеш оком, красні дівиці і молодиці іржать, як жеребці».

(З учнівського твору).

«В процесі ревізії всі недоліки усунені: їх передали іншим матеріально-відповідальним лицям».

(З акту ревізії).

«У козаків штани були шкіряні, зараз таких ні за які гроші не знайдеш».

(З учнівського твору).

«Мені є про що думати, але, пробачте, нічим...»

(З листа).

«Дуже прошу негайно пропустити мене в газету».

(З листа до редакції).

Надіслав А. ШЕЛУДЯК.

Картина Репіна
ЗАПОРОЖЦІ ПЕРЕДПЛАЧУЮТЬ ЖУРНАЛ «ПЕРЕЦЬ».

У 1997 РІК РУШАЙМО З ПЕРЦЕМ!

Нагадуємо: в усіх поштових відділеннях та передплатних пунктах України розпочато передплату на найпопулярніший журнал «Перець».

Усі, хто любить веселу усмішку, дотепне та дошкульне слово, а також хоче бути цілий рік у доброму гуморі,— поспішайте передплатити наш і ваш журнал.

Його вартість становить:
на 1 місяць — 1 гривня;
на 3 місяці — 3 гривні;
на 6 місяців — 6 гривень;
на рік — 12 гривень.

Витрачайте гривні тільки на «Перець»
і смійтеся на здоров'я!
Індекс 74393.

ІНОЗЕМНИЙ ГУМОР

— Я тільки й пам'ятаю, що пигулки були такого ж кольору, як і моя сукня.

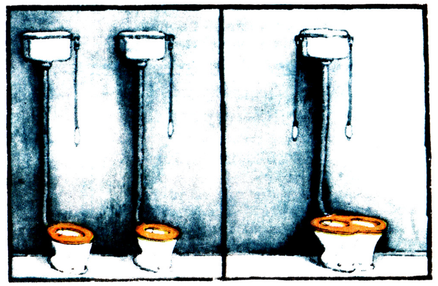

До і після скорочення.

— Покладу тут капелюха, щоб було видно, що то голова.

— Тілесні покарання в школі заборонені — тому не здумай вдарити вчительку!..

— Не приходь до мого офісу з такою кислою пикою, бо розженеш мені всю клієнтуру!..

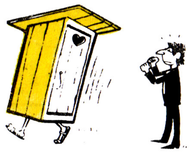

— Одного чудового дня оце все буде твоїм...

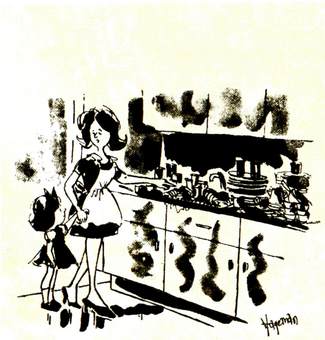

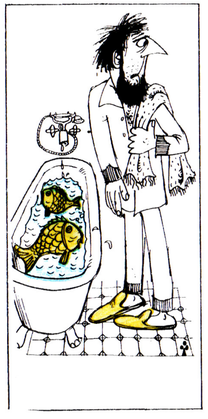

— Раз на рік вирішив прийняти ванну, так і вона виявилась зайнятою...

Адамець КАЛЬМАН

Хтивий Чорногуз

Я чоловік, тому можу дозволити собі двічі на місяць піти до повії. Спрощується це й тим, що не потрібно критися, що не потрібно відвідувати дорогі заклади, де п'ється шампанське, ані добиратися таксі посеред ночі. Бажаний об'єкт знаходиться за два кроки від мене, біля м'ясної лавки Іштвана. Шість повій працюють цілодобово за графіком у трикімнатній квартирі. Власник будинку розпусти має ще кав'ярню, автомивку, дві хлібопекарні та млин. Мав басейн, але було скрутно, тож продав його. Найефективнішим його капіталовкладенням виявився саме будинок розпусти. Як запевняє Ілонка, він приносить йому більше за млин та дві хлібопекарні, разом узяті.

Ілонка — одна з шести красунь, які працюють там. Так склалося, що завжди ходжу до неї. Вона по-своєму прив'язана до мене й готова залишити найбагатшого клієнта, як я з'являюся.

Знаю її п'ять років, тоді вона була наймолодшою серед своїх колежанок. Сьогодні — найстарша. І в цій професії відбувається велика плинність кадрів із постійною тенденцією до омолодження. Окрім того, за словами Ілонки, рік у них варто зараховувати за три.

Платиться у закладі здороваю Тамашу, який водночас і охоронець, і касир. Тариф — за одну годину, проте ми з Тамашем дійшли порозуміння, що я платитиму за реальний час — півгодини або 15 хвилин. Беру Ілонку і ми йдемо до кав'ярні «Корона». П'ємо неодмінний апельсиновий сік і вона розповідає мені різні історії. Півгодини з нею цілком достатньо, щоб зарядитися темами та ідеями. Вона розповідає чудово, очі дивно блищать.

Робив спроби провести час із її колежанками, Жужою та Ібоєю, але з цього нічого не вийшло. Вони такі заземлені істоти, що не в змозі не те, що розповісти просту історію, але й описати своїх клієнтів. Просять, щоб я їм ставив запитання, ніби я якийсь там занюханий соціолог, яких стільки сьогодні розвелося! А Ілонка ще не встигла сісти, а вже торохтить:

— Міхаю, скажи мені, тобі буває коли-небудь соромно брати гроші за надруковані в газетах статті?

— Є газети й газети, Ілонко. Одні — серйозні, інші — жовті сенсаційні ганчірки, з якими я нічого спільного не маю. Здається, що саме ці ти читаєш...

— Дурниці, я про серйозні. Учора прочитала в одній статтю, де політика порівнюють з повією. Я так розсердилася, що розірвала газету на дрібні шматки. Чи правильно я зробила?

— Правильно,— погодився я. — Це заспокоює набагато краще, ніж коли її зібгати та викинути у вікно. А що тебе так розсердило?

— Минулої середи,— сказала вона й запалила сигарету,— я була «за викликом» одного політика. Ніколи не називаю прізвищ клієнтів, бо маю професійну гідність і честь. Але для себе охрестила його Хтивий Чорногуз. Так от, після коктейлю у наших політиків з'являються похітливі бажання, це нормально, ми йдемо назустріч. Сідаю в машину Хтивого Чорногуза й той везе мене до порожньої двокімнатної квартирки. Мене не цікавить, ні чия вона, ні чому в ній нікого немає. Пан ангажував мене на дві години з умовою або відвезти назад, або дати гроші на таксі на мій розсуд. Було що було. Він затримав мене на дві з половиною години, але не в тім річ, я не жадна. Подає конверт, а в ньому гроші. Хотіла кинути їх до сумки, а потім вирішила перевірити, все ж із політиком маю справу. І що ти думаєш? Пане, говорю, ви трішечки помилилися. У конверті має бути чотири банкноти, а тут їх дві. Хтивий Чорногуз робить кислу фізіономію й починає поводитися, як перекупка. Дорого! А я йому пояснюю, чому: найм зростає, ціни на продукти підскочили на 30 відсотків, на миючі засоби на 45, медогляди — на 60 і, здається, ви на таксі давно не їздили, бо тоді знали б, що такса подвійна... Бачиш, Міхаю, як ми пояснюємо політикам причини подорожчання. А як вони нам це подають? Тому я так розсердилася.

— Дякую тобі, Ілонко,— сказав я і оплатив рахунок. — Біжу писати.

Переклад з угорської
Валентини СМИРНОВОЇ.

ПЕРЕЦЬ № 9 (1446)
Головний редактор
Ю. ПРОКОПЕНКО.

Редакційна колегія:
В. БОНДАРЕНКО,
А. ВАСИЛЕНКО,
П. ГЛАЗОВИЙ,
В. ЗЕЛІНСЬКИЙ
(головний художник),
Ю. ІЩЕНКО (заступник головного редактора),
Д. МОЛЯКЕВИЧ,
М. ПРУДНИК
(відповідальний секретар),
І. СОЧИВЕЦЬ.

Засновники:
видавництво «Преса України» та редакція журналу «Перець».

Зареєстровано Держкомітетом по пресі України. Свідоцтво КВ № 736 від 20.06.1994 р.

Видавництво «Преса України».

Редакція не завжди поділяє думку автора. Листи, рукописи, малюнки не рецензуються і не повертаються.

Посилання на «Перець» обов'язкове.

Здано до набору 09.08.96.
Підписано до друку 03.09.96.
Формат 70×108 1/8.
Папір офсетний № 1.
Офсетний друк.
2,8 умовн.-друк. арк.
14 умовн. фарб.-відб.
4,1 обл.-вид. арк.
Тираж 26 170 прим.
Зам. 0110609.

Ціна договірна.

© **«Перець» 1996 р.**

Видається
з січня 1927 року.

Виходить раз на місяць.

Адреса редакції:
252047, Київ-47,
проспект Перемоги, 50.

Телефони:
приймальні 441-82-14,
відділу листів та реклами 441-89-38, 441-89-15,
художнього відділу 441-89-11.
Факс 224-35-82.

Для телеграм:
Київ Перець.

Комбінат друку
видавництва
«Преса України».
252047, Київ-47,
проспект Перемоги, 50.

Індекс 74393.

Згадуй, Віллі, куди золото переховав... Економ пальне!

ПІАСТРИ! КАРБОВАНЦІ! ГРИВНІ!

Мал. А. Василенка

—Ми погоріли, Білл! Хтось підсунув карбованці!

Капітане, не хвилюйтеся! Я хрестиком відмітив місце, де затонув наш корабель зі скарбом.

Копати скарб треба тут! Ось позначка!

Курс валют
$ — 1780 — 1775
DM — 118 — 110
RUR — 36 — 31

—Засновники нашого банку були людьми дуже порядними і чесними... і ми продовжуємо їхні традиції.

Мотай до законодавців і хай вони негайно затвердять і цей піратський закон.

ДЕРЖ-ІНСПЕК-ЦІЯ

—Потопити!!

КОМЕРЦІЙНИЙ БАНК

Поглянь на Джіма, який він щасливий! Таки знайшов золото!

—Хто ще хоче одержати дивіденди?!